

Vrouwen in het blauw

Bela is een dorp met 3.500 inwoners. Zoals in de meeste van dat soort dorpen ontbeert het een gemeenschapscentrum of vergaderzaal waar de dorpsbewoners kunnen bijeenkomen. De boom aan de rand van dit dorp is nu al jaren de ontmoetingsplaats voor *Werk der Broden*. Onder deze boom zijn vele van de campagnes voor de ontwikkeling van het dorp gevoerd, onder leiding van vele professionelen.

De bijeenkomst die hier plaats had in augustus 2015 was werkelijk bijzonder. Ze maakte ons buitengewoon gelukkig, omdat we daar de verandering, waar we zo hard voor hebben gewerkt, echt zagen gebeuren.

De vrouwen gingen het bestaande, corrupte systeem in vraag te stellen en wilden het onrecht bestrijden ! Ze begonnen moed te vatten om de confrontatie aan te gaan met hogere ambtenaren die verantwoordelijk zijn voor de ontwikkeling van hun dorpen en om daarin zo ver te gaan als nodig om voor hun rechten op te komen. Dit is echt geweldig ! Vorig jaar al trokken ze naar de *Block Development Officer* om de *Ration Card* (rantsoenkaart) voor de dorpsbewoners te verkrijgen. Nu gingen ze de *Sub District Magistrate* opzoeken om de hun beloofde compensatie op te eisen.

हंगामा प्रदर्शनों की भेंट चढ़ गया तहसील दिवस

संगम
आदि
शुरु
कार्य
आन्द
खनता
संगठन अपनी मांगा का
लेकर तहसील दिवस में धरना
प्रदर्शन करने लगे हैं। जब
कोई न सुने तो अपनी मांग
मनवाने के लिए धरना प्रदर्शन
व आन्दोलन करना जायज है।
मगर सवाल यह भी है कि
सुबह से लेकर दोपहर तक
हंगामे व धरना प्रदर्शनों के
बीच क्या उस आम आदमी को
भी अपनी बात रखने का
मौका मिल पाता है। मंगलवार
को संगम के तहसील दिवस में
सुबह 10 बजे से दोपहर 2 बजे
तक धरना प्रदर्शन व हंगामों
का दौर चलता रहा। इंसफ की

संभल में जबरन तहसील दिवस का घुसने का प्रयास करती बेला गांव की महिलाएं।

महिलाओं ने हंगामा कर मांगा मुआवजा

संगम | हिन्दुस्तान संवाद

असमोली क्षेत्र के गांव बेला की
महिलाओं ने मुआवजे की मांग को लेकर
जबरन तहसील दिवस में हंगामा किया। प्रदर्शन

महिलाएं नारेबाजी करते हुए तहसील
दिवस पहुंचीं। महिलाओं ने तहसील
दिवस के बाहर प्रदर्शन करते हुए
मुआवजा न मिलने की बात कही। कहा
कि हम विभिन्न तरीकों से गरीबों की
मदद करते हैं मगर हमारी मदद अफसर
नहीं कर रहे। कई बीत जाने के बाद भी
ये फसल का मुआवजा नहीं मिल पाया।
नारेबाजी करते हुए महिलाएं तहसील
दिवस सभागार पर पहुंच गईं। यहाँ तैनात
पुलिस ने महिलाओं से जानकारी की तो

भड़क गई। यह देख अंदर बैठे नखासा
थानाध्यक्ष राजवीर सिंह आ गए। उन्होंने
महिलाओं को समझाकर अंदर भेजा।
महिलाओं ने एसडीएम से भी मुआवजा
दिलाने की मांग की। कहा कि आसपास
के गांवों में मुआवजा वितरण हो गया है।
इसलिए बेला में भी मुआवजा वितरित
कराया जाए। शीला, अमरावती, जैबुन
निशा, दयावती, विद्या, छोटी, सरबरी,
चमन देवी, राकुलला, दुलारी, शारदा,
गोमती, राजवती, सुमित्रा आदि रहीं।

मुआवजा न मिलने पर शिक्कयत करती महिलाएं।

जागरण

मुआवजे को लेकर महिलाओं ने सौपा ज्ञापन

संभल : फसल बाढ़ों का मुआवजा न मिलने से परेशान किसानों ने तो आस
छोड़ दी है। ऐसे में महिलाओं ने एकत्र होकर मुआवजे दिलाने की मांग करना
शुरु कर दी है। इसी के तहत मंगलवार को गांधी महिला मंडल की महिलाओं
ने एकत्र होकर तहसील दिवस में ज्ञापन देकर मुआवजे की मांग की। तहसील
दिवस में गांव बेला की महिलाओं ने ज्ञापन देकर कहा फसल बाढ़ होने के
बाद सरकार ने किसानों को मुआवजा देने की घोषणा की थी लेकिन अभी तक
मुआवजा नहीं मिला है। ऐसे में किसान इस बार धान की फसल की बुवाई भी
नहीं कर पाए हैं। महिलाओं ने कहा हमारे गांव के आस-पास के गांवों को
मुआवजा मिल चुका है लेकिन अभी तक गांव बेला के किसानों को मुआवजा
नहीं मिला है। मुआवजा न मिलने से अभी तक बच्चों की फीस जमा भी नहीं
हुई है। साथ ही कुछ किसान तो भूखमरी के कगार पर हैं। उन्होंने ज्ञापन
देकर चेतावनी देते हुए कहा कि अगर जल्द ही मुआवजा नहीं मिला तो सभी
महिलाएं आंदोलन करेंगी। इस दौरान शीला, जैबुन निशा, दयावती, विद्या,
अरमवती, सवीना मौजूद रही।

Veel kranten brachten het verhaal
van de « Women in Blue » en hun
actie om hun rechten af te dwingen.

का तहसील दिवस में धरना प्रदर्शन व

आश्वासन दिया है। मंगलवार को गांधी

Rantsoenkaarten

De Indiase rantsoenkaart wordt voornamelijk gebruikt om gesubsidieerde voeding en brandstof te kopen, om te koken en het huis te verlichten. Het wordt ook gebruikt als een belangrijk hulpmiddel om bewijs van identiteit te leveren en een link met de overheidsdatabanken. India's *Public Distribution System* (PDS) werkt op basis van de rantsoenkaart, onder meer voor identiteitsbewijzen, verkiesbaarheid en sociale rechten. Aangezien een rantsoenkaart moet aangevraagd worden maar velen zich niet bewust zijn van de voordelen ervan, zetten veel mensen niet de stap om er een aan te vragen. Er bestaan rantsoenkaarten voor degenen die leven onder de armoedegrens: *Below Poverty Line* (BPL) en voor degenen die boven de armoedegrens leven: *Above Poverty Line* (APL). De BPL rantsoenkaart geeft gezinnen die er houder van zijn het recht op een aantal voordelen, zodat ze bijvoorbeeld granen en kerosine kunnen kopen tegen gesubsidieerde prijzen.

Er is heel wat mis met het PDS rantsoensysteem. Zo zijn er miljoenen ongeldige, valse en nagemaakte rantsoenkaarten in omloop.

Tegelijkertijd zijn er anderzijds ook miljoenen armen die geen enkele rantsoenkaart bezitten...

Er is een PDS-shop in elk dorp. Eigenaars van PDS-shops spannen vaak samen met ambtenaren om de geleverde gesubsidieerde voedsel- en brandstofvoorraad te verduisteren en af te voeren naar de zwarte markt. Er is een overdreven aantal rantsoenkaarten in omloop: namaakkaarten, kaarten op naam van onbestaande mensen (verzonnen, overleden, echt bestaande mensen die geen recht hebben op een kaart...) en ook duplicaten van kaarten uit andere regio's. De rantsoenquota van 'valse' rechthebbenden en niet gebruikte quota voor echte rechthebbenden worden opgegeven als 'volledig benut' en de producten worden afgeleid naar de zwarte markt, met als gevolg een enorm verlies van gemeenschapsgeld.

Er waren in *Bela* veel gezinnen zonder echte rantsoenkaarten. 70 vrouwen uit het dorp gingen naar de *Block Development Officer* en vroegen zijn hulp om rantsoenkaarten aan te vragen voor alle dorpsbewoners. De officier verwees hem naar de verantwoordelijke voor zijn afdeling en na een jaar kregen ze allemaal hun rantsoenkaart!

Een van degenen die een nieuwe rantsoenkaart kregen is *Sabri Husain*. Haar gezin bestaat uit zes personen. Met

De Mahilamandals in hun blauwe uniformen maakten veel indruk in de stad Sambhal.

Onderweg naar de Sub District Magistrate... Vooruit !

haar nieuwe rantsoenkaart zal ze 2 liter kerosineolie, 2 kg suiker en graan kunnen kopen tegen sterk gereduceerde prijzen. Het gezin zal dus een mooi bedrag kunnen sparen.

Noodhulpfonds voor Landbouwers

2015 was een slecht jaar voor de boeren in de omgeving van de Sint-Antoniusschool. Hun rijst-of tarwevelden waren bijna oogstrijp toen ze werden vernield door ongebruikelijke regen en stormen in de maand maart. De overheid bemoeide zich ermee en kondigde aan dat de boeren een compensatie zouden krijgen van 1.200 roepies per biga (6 biga = 0,4 ha) van het hulpfonds van de overheid. Dat nieuws werd op gejuich onthaald, maar naarmate de maanden voorbijgingen begonnen de mensen de hoop op te geven. Sommige dorpen kregen het geld, maar *Bela* stond niet op de lijst.

In de maand augustus organiseerden de vrouwen van *Bela* zich ! Ze kwamen bijeen onder de boom om hun strategie te bepalen. Na verscheidene vergaderingen en discussies namen ze een besluit: ze zouden de hogere ambtenaar gaan opzoeken, de *Sub District Magistrate* (adjunct-districtsmagistraat) in het districtshoofdkwartier !

Elke dinsdag moet de adjunct-districtsmagistraat in zijn kantoor aanwezig zijn om de petitie van gewone mensen te behandelen. Dat is de enige dag waarop mensen zeker zijn hem daar te zullen treffen. Dat kantoor bevindt zich in de stad *Sambhal*, in het districtshoofdkwartier. Ze besloten dus om hem hun probleem voor te leggen op zijn kantoor. Ze huurden een tractor in hun dorp en deelden de kost van de

diesel voor hun transport. Bij hun aankomst in *Sambhal* marcheerden ze samen, met banieren met slogans erop, naar het kantoor, waar ze de ambtenaren ontmoetten.

Jena, onze sociale staf-medewerker, die was meegegaan om hen te steunen en te begeleiden, bleef vanaf dat moment op de achtergrond. *Sheela Devi*, een van de eerste leden van onze *Mahilamandal* (vrouwengroep) nam de leiding. Ze voerde de groep aan en besprak de zaak met de adjunct-districtsmagistraat. Die bestudeerde de zaak en zei vervolgens hen dat het wets-

voorstel was goedgekeurd, maar dat het geld nog niet was vrijgegeven. Hij zei : « Zodra het geld op de rekening staat wordt *Bela* het eerste dorp dat het krijgt. » Hij beloofde dat hij het proces zou bespoedigen, maar tot op vandaag hebben ze geen geld ontvangen. Er bleven vrouwen aankloppen om te vernemen of er al nieuws was en intussen hebben ze de informatie ontvangen dat hun geld was aangekomen bij het lokale bestuur en dat ze het nu snel zouden krijgen. Maar het blijft triest dat het geld dat was toegekend als noodhulp aan de dorpelingen hen zelfs na 8 maanden nog niet heeft bereikt ! Dit is helaas niet ongevoel in India, zo gaan die dingen hier...

Een groep vrouwen die vastberaden op een overheidsdienst af stapten was een primeur in de geschiedenis van de stad *Sambhal* ! Intus-

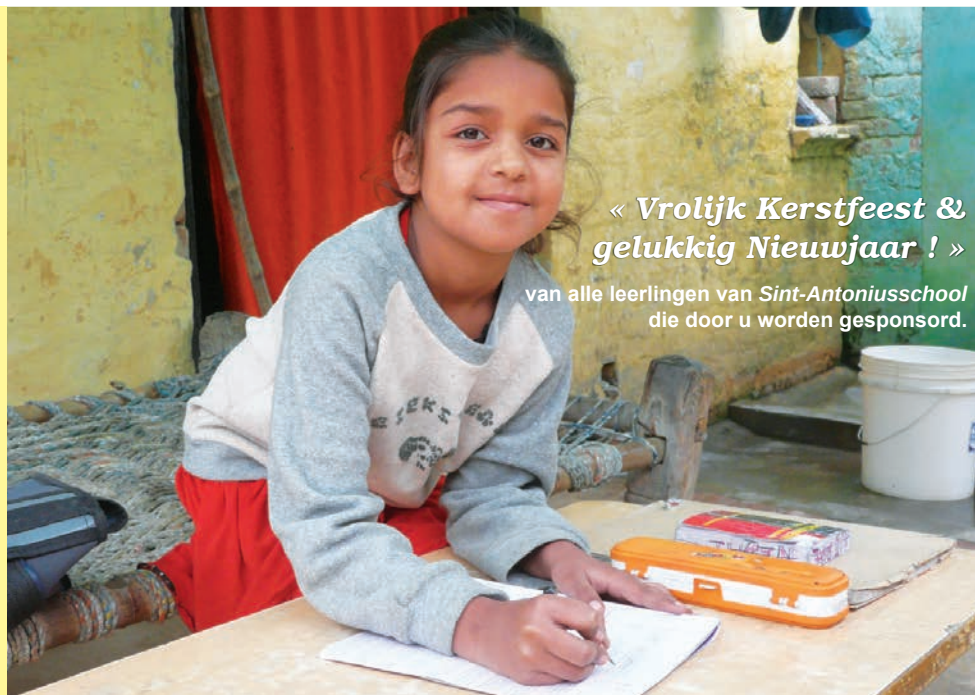

Sabri Husain moest vechten voor een rantsoenkaart... In India is corruptie wijdverbreid en meestal bereiken overheids campagnes niet degenen die er nood aan hebben.

Beste lezers,

Laat mij u allen een vrolijk Kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar toewensen! Ik ben u zo dankbaar voor uw hulp, die me toelaat te studeren aan de Sint-Antoniusschool. Mijn ouders konden me niet naar school sturen, maar dankzij uw vrijgevigheid kreeg ik het grootste geschenk: onderwijs te mogen volgen!

Op school vierden we kerstmis op de 23de, na onze examens, en daarna hebben we 10 dagen vakantie. We vonden het heerlijk om een kerstkribbe te maken en te versieren. Net als Diwali, het lichtfeest, vierden we ook Kerstmis. Van de kerstman kregen we die dag snoepjes!, Het maakte ons gelukkig, het Jezuskindje in de kribbe te zien liggen!

« Vrolijk Kerstfeest & gelukkig Nieuwjaar ! »

van alle leerlingen van Sint-Antoniusschool die door u worden gesponsord.

sen kregen ze wel van alle kanten aandacht: « Wie zijn die vrouwen in blauwe sari ? », « Waar komen ze vandaan ? », « Hoe konden zij zich organiseren ? » Deze drie vragen stelden alle mensen die hen zagen zich, inclusief de districtsambtenaren. Veel kranten brachten het verhaal en het belang van deze gebeurtenis werd in de verf gezet. Vrouwen komen meestal niet in de openbaarheid, en vertonen zich niet aan mannen.

De groep was gelukkig en trots op hun actie, en daaruit putten ze nog meer moed en zelfvertrouwen ! Ze vinden veel hindernissen op hun pad, maar hun moed is nu sterker dan de oppositie.

Vrouwen, die eerder opgesloten zaten in hun keuken, komen nu niet alleen naar buiten, maar stellen bovendien het bestaande systeem in vraag. We waren zo blij met deze transformatie, waar we voor gewerkt hebben van bij de start van onze projecten.

« Panchayat » verkiezing

In India is lokaal zelfbestuur sinds 1992 formeel georganiseerd in het Panchayat raj bestuursstelsel, waarbij een dorpscomité mag besturen gedurende 5 jaar. Deze regeling was bedoeld om de mensen meer participatie in lokale besturen te geven en om rurale ontwikkelingsplannen doeltreffender te kunnen implementeren. De Panchayat verkiezing in het district Sambhal, het gebied waarop de

Sint-Antoniusschool in Dugawar zich bevindt, werd gehouden op 9 december van dit jaar. Vroeger droegen we onze medewerkers in het veld op om onze Mahilamandal vrouwen voor te bereiden om deel te nemen aan de verkiezing. Zij antwoordden telkens dat onze vrouwen daar nog niet klaar voor waren. Wij begrepen niet waarom een zorgvuldig uitgekozen lid van onze vrouwengroep de verkiezing niet zou kunnen winnen in het dorp, terwijl die toch veel invloed uitoefende op de dorpsvrouwen.

Dit keer zagen we tot onze verbazing dat in elk van de dorpen 8 of 9 mensen zich kandidaat stelden. De meesten zijn mensen zonder opleiding. Ze verkopen hun grond en besteden al hun geld aan het overhalen van de kiezers om voor hen te stemmen. Kandidaten die sari uitdelen aan de vrouwen, alcohol aan de mannen en goede maaltijden aan de kinderen waren in deze periode een dagelijks tafereel. In het dorp Rahrai, waar we druk bezig zijn met de bouw van de nieuwe Sint-Antoniusschool, spendeerde een van de mensen van wie we een stuk grond hadden gekocht al het geld dat hij daarvoor had ontvangen aan deze verkiezingscampagne... tevergeefs ! Hij was er heel zeker van geweest dat hij zou verkozen worden, maar het resultaat was teleurstellend. Waarom komen mensen zonder echte interesse voor politiek en zonder enige ervaring op bij deze verkiezingen ? Omdat ze, als ze verkozen worden, 5 jaar lang geld dat is bestemd voor de ontwikkeling van het dorp in hun eigen zakken kunnen stoppen !

De verkiezing winnen is hier als de loterij winnen...